

Rút 2,2-6 Cizinka s příběhem

1. čtení: Jan 8,1-11

Kázání: Rút 2,2-6

Bratři a sestry, podívejte se okolo sebe. Kolik nás tu dneska je? 20? 25? 25 nějakých lidí v kostele. To není nic moc. Ale zkuste se podívat trochu jinak. Je nás tu 25 lidských příběhů. Každý z nás má své jméno a svůj jedinečný příběh. Většinou ty příběhy známe. Bez nich bychom to nebyli my. A příběh každého z nás je nějak jinak zamotaný. A každý ten příběh si taky prošel svým údolím temnot. Ale jsme tu, žijeme. Náš příběh pokračuje. Zkuste si vzpomenout, proč jste i vy těmi údolními temnoty prošli? Nebylo to taky proto, že byl vedle vás někdo, pro koho jste nebyli jenom „nějaký člověk“? Někdo, kdo vás měl rád, a když jste na tom byli špatně, zajímal se o vás, stál při vás, pomohl vám. Ano, my věříme, že při nás stojí Bůh, že nám pomáhá Bůh. Boha jsme ale nikdo neviděli. I Bůh nám většinou pomůže skrze jiného člověka.

Dnes k nám z Bible promlouvá příběh ženy Rút. Znáte ji? Většina z Vás asi ano. Četli jsme, že to byla Moabka. Že pocházela z cizí země a přišla do Izraele, mezi Izraelce. Co víte o Moabcích? Co o nich věděli tehdejší Izraelci? Četli jsme si o nějakém Boazovi, který se ptal svých služebníků, co je to za cizí holku, která mu na polích sbírá to, co ženci přehlédli. On ten rozhovor taky mohl klidně vypadat takhle:

Co to je za holku? Je docela hezká.

Ále, jakási moabka. Asi nemá co jíst, tak tady sbírá to, co my přehlédneme.

Cože? Moabka? To sou ti cizáci, co nám sem lezou, protože doma si všechno rozkradli a teď nemaj co do huby. Tak lezou sem a je jich tady čím dál tím víc. Mýho známýho prej okradli.

Jo, to sem taky slyšel. Kradou, kde můžou. Za chvíli jich tady bude víc než nás a dopadne to tu stejně jak u nich. Všechny moabce by bylo potřeba poslat zpátky, vodkud přišli.

Navíc sou prej dost divný. Věří v nějakýho Bubáka a pořádaj po nocích kdovíjaký obřady. Kdoví, co všechno tam dělaj. Navíc smrděj.

Jo, moje řeč, svatá pravda. Někdo by v tom měl už udělat pořádek.

Takhle mohl klidně ten rozhovor vypadat. Takhle taky dneska dost často rozhovory vypadají, když se objeví nějaký někdo jinej. Někakej cikán, někakej vietnamec, arab, někakej teplouš, bezdomovec, někakej někdo jinej, než jsme my, normální, bohatí, bílí Češi. Někdy se tomu říká rasismus, někdy xenofobie. Každopádně k tomu máme sklony všichni. Samozřejmě, takhle nemluvíme. Ale kolikrát jsme se vůči takovým rozhovorům ohradili? Kolikrát jsme radši mlčeli, nebo jenom pokývali hlavou, abychom si nedělali problémy. Ono je to velice jednoduché, když jde právě o nějakého. Někoho beze jména a bez příběhu. Ale právě ten příběh je to důležité.

My známe ten příběh Rút. Žila v Moabské zemi. A do té země přišla izraelská rodina, když byl zrovna v Izraeli hlad. Otec rodiny se jmenoval Elímelek, matka Noemi. Měli dva syny, Kiljona a Machlona. Ti synové se oženili s Moabkami. Jedna z nich byla právě Rút, druhá Orpa. Pak přišla tragedie, otec i synové zemřeli. Zůstala Noemi se svými dvěma moabskými snachami. A Noemi se rozhodla vrátit domů, do Izraele. Snachy chtěly jít s ní. Ona je ale přemlouvala, že je v Izraeli nečeká nic dobrého. Ať zůstanou tam, kde jsou doma a znovu se vdají. Takhle je přemlouvala třikrát. Orpa se nechala přemluvit, Rút ne. Rút se rozhodla jít se svojí tchýní do neznáma. Neopustit milovanou starou ženu, ale zůstat s ní, postarat se o ni, snášet s ní hořký osud. Tehdy Rút řekla svojí tchýni Noemi to slavné vyznání, které si od té doby slíbili už tisíce a tisíce novomanželů: „Kamkoli půjdeš, půjdu, kdekoli zůstaneš, zůstanu. Tvůj lid bude mým lidem a tvůj Bůh mým Bohem. Kde umřeš ty, umřu i já a tam budu pochována. Ať se mnou Hospodin udělá, co chce! Rozdělí nás od sebe jen smrt.“

Tohle je příběh Rút. S tímhle příběhem přišla do Izraele. A musela si tam užít svoje. Jenom proto, že byla moabka, cizinka. Jenom proto, že lidé neznali její příběh. My ho známe a dojíká nás. Pro nás už to není nějaká moabka. Víme také, že se o ni a o její příběh začal zajímat Boáz, že se o ni postaral a nakonec se s ní oženil. Nakonec to dobře dopadlo. Protože se našel někdo, koho zajímal člověk.

V tomhle je ten příběh ženy Rút skvělý. Že by se klidně mohl odehrát dnes. A taky se odehrává. Každý den, v každém městě. Tisíce let starý příběh, který se děje pořád dokola. Jenom se ne vždy najde nějaký ten Boáz, který by se zajímal víc o člověka a o jeho příběh, než o národnost, náboženství nebo sexuální orientaci.

Rút by pro nás klidně mohla být nějaká moabka, divná cizinka, pokud bychom neznali její příběh. Cikán pro nás může být nějaký cikán, zloděj, co pobírá neprávem dávky, dokud nepoznáme jeho příběh. Arab pro nás může být nějaký arab, který se určitě dřív nebo později chystá odpálit někde v metru. Dokud nepoznáme jeho příběh. To samé nějaký vietnámec, bezdomovec, teplouš. Chodí kolem nás spousta příběhů. Je na nás, jestli se o ně budeme zajímat, nebo se připojíme k té jednodušší většině. Jestli se pro nás stane bližním, člověkem, nebo zůstane prostě ten nějaký divnej.

Příběh Rút nás učí zajímat se o člověka. Stejně nás to učí Ježíš. V tom příběhu z prvního čtení to pro něj taky mohla být nějaká ženská, kterou chytli v posteli s ženatým mužem. A Ježíš si klidně mohl zůstat sedět a soudit, co by taková žena podle zákona zasluhovala. Namísto toho jde k ní, začíná s ní mluvit, začíná se zajímat o její příběh. Ale to samé nás učí přece i náš vlastní život. Taky jsme potkali někoho, kdo se zajímal, kdo pomohl.

Rút potkala Boáze, žena hříšnice potkala Ježíše, my potkali toho svého blízkého, bližního.

Bůh má slabost pro slabé, pro cizince, pro menšiny, pro lidi v nouzi. Pro lidské příběhy. A my tady jsme Boží lid. Lidé okolo nás poznají Boha podle toho, jak se o lidské příběhy budeme zajímat my.

Amen